

Hồi thứ hai

Cải Tử Hoàn Sinh Nỗi Côn Đảo

Tên mặt biển phẳng lặng đột nhiên xuất hiện một đàn kim ngư, chúng nhẹ nhàng chậm chậm bơi lượn, lúc lặn xuống lúc nổi lên rất khoan thai. Cứ nhìn đàn sinh vật biển lượn lờ nơi ấy mà ta có cảm giác chúng đang có những hành vi có ý thức vậy.

Một lúc lâu sau đàn kim ngư ấy di chuyển gần bờ hơn. Thì ra đó không phải là một đàn cá mà là một quái ngư thuộc loài hải tinh, lưng rộng hình bát giác. Quái ngư này không phân biệt được đầu là đầu, đầu là đuôi, toàn thân là một sắc màu vàng nhạt, không thể hiện một cử động nào đặc biệt riêng của nó, mà có vẻ như phó mặc cho sóng biển vật vờ trôi nổi cuốn theo. Nhưng điều kỳ lạ hơn là trên lưng quái ngư này có một thân người quần áo tả tơi, thương tích đầy mình, nằm bất động.

Người ấy khoác trên mình một bộ y phục màu đen tơi tả, râu tóc rũ rượi phủ xuống kín vai, da thịt bị ngâm trong nước biển đã lâu nên biến thành màu tím nhợt. Những vết thương sâu hoắm tận xương, máu đã không còn chảy nữa mà trở nên tím sẫm. Hai tay của người đó bấu chặt vào vây của Kim Sắc Quái Ngư. Mặt người đó úp xuống lưng cá.

Lại một đôi thời gian khá dài trôi qua, lúc này có thể nhìn thấy thân hình người áo đen hơi nhúc nhích, đôi tay bấu chặt vào vây quái ngư từ từ buông lỏng rồi người ấy như cố lấy hết sức trở mình trên lưng quái ngư. Mặt chàng ta trông xanh tái mét, nơi xương quai xanh có hai vết thương cực kỳ nguy hiểm, ở bên hông lại có một vết thương lớn lòi cả hai xương sườn bị gãy, nhìn kỹ người ấy chẳng phải ai khác là Kim Hoàn Dao Lãng tử Sở Vân.

Dưới ánh sáng gay gắt của mặt trời rọi thẳng vào mặt, đôi tay bất lực che trước mặt, từ miệng người ấy những giọt nước giải cứ nhều ra, hình như đó là nước cốt, tinh khiết của quái ngư mà chàng đã hút được trong lúc bám trên lưng nó.

Qua một đôi lâu nữa, người ấy thều thào gọi:

- Nước, nước...

Cái nóng, cái khát, cái đói dày vò làm cho Sở Vân dần dần hồi tỉnh và chàng ta chợt nhận thấy mình vẫn còn sống. Một niềm hoan hỉ lóe sáng trong lòng chàng ta cặp mắt mở to nhìn xung quanh rồi nhìn lên trời xanh như muốn cảm tạ lòng từ bi, sự ơn huệ mà trời đất đã ban cho

chàng. Sở Vân bình tĩnh lại, lấy làm lạ là mình đang ở nơi đâu, ánh mắt chàng đã nhìn

thấy bốn bề là một màu xanh thăm thẳm của biển. Chàng ta tuyệt vọng khi biết rằng vót sức lực của mình như thế này thì làm sao thoát khỏi đại dương được? Chàng suy nghĩ:

- Đã chết sao lại sống khổ như thế này. Đẳng nào cũng chết, sao lúc trước không chết đi cho rồi !

Chàng ta gục mặt xuống, buông xuôi hai tay. Thì bỗng nhiên Sở Vân cảm thấy đôi tay mình chạm phải một thứ gì đó trơn tuột, còn trước mặt mình là tầm lưng đồ sộ của một quái vật hình bát giác màu vàng. Chàng cũng đồng thời phát hiện miệng mình có vị gì khác lạ, chàng lẩm bẩm tự nhủ:

- Hừ, mình thật là hồ đồ, đến ngay bản thân mình không bị chìm trong lòng biển là nhờ có quái ngư này cứu mình mà cũng không hay biết.

Chàng ta hồi tưởng đến nhưng sự việc xảy ra vào tối ngày hôm trước, trận kịch chiến...rồi việc Thanh Ân Chương Hồ Tang bỗng chàng đặt vào lòng biển. Thần chết đã đến đón chàng đi nhưng trời xanh đã cứu chàng trở lại. Chàng chợt hiểu, tất cả ân oán trên đời này hình như cứ bám lấy mình. Chàng cảm thấy kỳ lạ, lẩm bẩm:

- Lúc ấy đột nhiên mình hy vọng như trong truyền thuyết, người ta chết đi thì còn có linh hồn, mà nếu quả thật có linh hồn thì nó không thuộc vào một thân xác nào cả vì thế có thể lạnh lùng mà nhìn những kẻ sống trên thế gian tranh danh đoạt lợi. Mọi hành vi đều là tư lợi, đều là lợi dụng, đều là hãm hại lẫn nhau, cái thế giới ấy quay cuồng trong hai chữ “Danh, lợi”. Nhưng trong lúc mình đang quay cuồng trong cái thế giới ấy thì được giải thoát và được tiếp xúc với quái ngư bát giác này!

Đó có phải do bản năng sinh tồn mà mình đã bám lấy quái ngư nọ để trở về với cái thế giới mà mình vừa tìm cách thoát xa?

Sở Vân nhớ lại, trước cái chết đang đến gần, theo bản năng tự vệ, hai tay chàng đã cắm sâu vào bờ mai của Hải quái khiến cho nó đau đớn vùng vẫy dữ dội, khiến chàng ngất đi lúc nào không biết, cho đến lúc này mới tỉnh dậy lại. Chàng ta hít một hơi dài chân khí, lắc đầu nghĩ:

- Sớm muộn gì thì mình cũng chết, những hành động vừa qua của mình đối với quái vật cũng chỉ là những hành vi vô vọng mà thôi. Tắm thân đầy thương tích này làm sao có thể kéo dài sự sống? Mà cũng lạ thật, mình thọ trọng thương như thế mà làm sao có thể sống mãi đến

hôm nay, vì sao?

Sở Vân lại vắt óc suy nghĩ, cố tìm nguyên nhân đã kéo dài sự sống của mình. Chàng ta suy nghĩ lại tất cả mọi việc mà mình đã trải qua rồi chợt reo lên:

- Ô ! Đúng rồi, mình có thể sống được đến lúc này nhất định là nhờ vào máu của quái ngư này đây?

Lúc này Sở Vân nhớ lại trong lúc hôn mê bị cơn khát hoành hành chàng đã cắn vào thân cá và chất nước mà chàng hút được từ thân thể quái vật chẳng những làm cho chàng bớt khát mà còn cảm thấy cơ thể vô cùng dễ chịu, và cái mùi vị khang khác trong miệng chàng đích thực là máu của loài thủy quái. Lúc này bỗng chàng ta lại cảm thấy nóng bức và khát nước vô cùng, thế là Sở Vân lại nằm bò trên lưng thủy quái ghề miệng vào vết thương trên lưng cá, cố sức hút chất nước trong cơ thể cá. Một vị tanh tanh đặng đặng lại đi qua yết hầu, đi vào cơ thể chàng. lúc này Sở Vân cảm thấy trong máu loài thủy quái ngoài vị tanh và đặng lại có một mùi thơm đặc biệt khác. Máu của loài thủy quái vào cơ thể chàng ta không những đỡ khát mà có một luồng hơi nóng đổ vào đan điền của chàng rồi luồng nhiệt năng lại từ đan điền dâng lên đến khắp mọi nơi trong cơ thể, mọi sự đau đớn từ những vết thương chỉ trong chốc lát giảm hẳn đi. Sở Vân cảm thấy hưng phấn, vui mừng vô kể, như một đứa trẻ sơ sinh thềm sữa mẹ, chàng ta hút láy hút để chất máu trong thân thể thủy quái.

Sở Vân đưa tay sờ lên hai chiếc xương sườn bị gãy của mình, rồi vận công đưa chân khí lên chữa thương, lấy ngón tay nắn xương vào khớp, cố nhịn đau giữ cho hai mảnh xương nằm nguyên vị trí cũ. Mồ hôi toát đầm đìa cơ thể. Sở Vân như muốn ngất lịm đi trong cơn đau. Sở Vân cảm thấy nơi chỗ xương gãy như có những ngọn lửa xuyên qua rồi nguội dần, nguội dần. Chàng nhận thấy lúc này thay cho ngọn lửa là một dòng suối mát nối liền hai mảnh xương gãy với nhau. Độ khoảng một thời gian sau đó Sở Vân cảm thấy mọi vết thương trên cơ thể hầu như không còn đau nhức và hai chiếc xương sườn bị gãy cũng đã được nối liền chắc chắn. Lúc này Sở Vân mới chăm chú quan sát đến quái ngư nọ. Trên tấm lưng to như mặt bàn có màu vàng nhạt ấy, có những sợi lông nhỏ cũng màu vàng như thế. Từ lúc Sở Vân tỉnh lại cho đến lúc này, quái vật không hề động tĩnh, Sở Vân nghĩ:

- Quái ngư này có lẽ bị hai tay mình đâm sâu vào trong cơ thể, lại bị mình hút quá nhiều tinh huyết nên đã chết rồi chẳng? Nhưng đây là loại cá gì mà tinh huyết của nó có thể chữa lại được những thương thế trầm trọng như thế? Nếu không có nó chắc mình đã chết từ lâu rồi!

Lúc này mặt trời đã ngả về phía tây, những đàn cò trắng thông thả bay trên trời cao như mang đi những tia nắng cuối ngày rải khắp mặt đất. Sở Vân đưa tay xuống nước vô tình khoát nhẹ, bỗng tay chàng động phải một vật gì, liền cầm lấy đưa lên xem thì thấy đó là một cái rẽ cây liền ném ngay xuống nước, khiến cho sóng nước lao xao sủi bọt. Nhìn vào nơi ấy Sở Vân chợt nhìn thấy nơi đây chắc đã gần bờ, vì ở đáy nước có nhiều rẽ cây...Chàng ta mừng quá đưa mắt nhìn ra bốn phía nhưng rồi lại thất vọng vì bốn bề xung quanh vẫn là đại dương mênh mông, chẳng thấy bờ đâu cả...

Sở Vân chống tay ngồi nhòm dậy trên lưng thủy quái, chợt thấy xa xa một cánh cò chao liệng, mắt chàng ta chợt lóe sáng lên, vì loài cò có bao giờ bay xa bờ đâu. Đất liền còn cách chàng ta chẳng phải là xa nữa.

Thế là một ý niệm nảy sinh, Sở Vân cố tránh gây tổn thất cho các vết thương cũ, lựa thế ngồi thích hợp, đưa hai tay xuống nước làm hai mái chèo cố bơi vào hướng có cánh cò chao liệng kia. Vừa bơi chiếc thuyền là xác quái ngư, Sở Vân vừa ao ước mình có được một đôi cánh để có thể vượt trùng dương, tự do bay lượn trên bầu trời lồng lộng.

Chàng ta cứ sống với những ước mơ, với những cảm giác hoàn toàn mới mẻ, phóng khoáng, chứ đâu dám nghĩ đến những điều kinh khủng vừa qua. Tuy chàng vẫn không ngừng khoát nước, mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía cánh cò nơi xa xa ấy.

Mặt trời đã xế bóng, hoàng hôn trên biển đẹp mê hồn, nhưng Sở Vân vẫn không có tâm trí đâu mà ngắm cảnh mặt trời đỏ ối chìm dần trong đáy nước, mà chỉ cảm thấy lo lắng vì sao cho mãi tới lúc này mà cũng chẳng trông thấy bờ ở đâu.

Chàng biết, đại dương là một người đẹp khó tính, hiền dịu đó mà lại hung dữ cũng lập tức tới đó. Biển mà nổi nóng thì vận mạng lập tức rời bỏ chàng ngay. Sở Vân cảm thấy hai cánh tay bỗng mỏi rã rời, chàng lo lắng tự nhủ:

- Từ bấy tới giờ mà không thấy bờ đâu cả, cũng chẳng thấy một con thuyền hay một chiếc ghe nào cả, tại sao lại vậy?

Sở Vân lo lắng đưa mắt nhìn vầng thái dương đang từ từ lặn vào trong lòng biển, thấy xa xa có một vệt đen nổi lên trên mặt nước bằng phẳng. Phải chăng nơi đó là bờ? Chàng lại nhìn lại một lần nữa, bóng đen ấy vẫn còn đó, chắc chắn đó là bờ rồi và bờ cách chàng cũng không còn xa mấy.

Xác định chính xác phương hướng rồi, hai cánh tay chàng lia lia quạt nước, mắt chàng trào lệ vì mừng vui. Dù là một chàng trai hào khí

anh kiệt, nhưng lúc này Sở Vân cảm thấy tính mạng mình quý giá vô cùng chàng lại càng mừng hơn khi phát hiện hải lưu đang hướng về phía bờ xa đó.

Mặt trời đã tắt bóng, ánh nắng chiều cuối cùng soi trên mặt biển đỏ hồng như làn moi thiếu nữ, Sở Vân mắt không rời vùng bờ xa xôi đó, đang dần dần tiến đến, và chàng bỗng phát hiện đó là một hòn đảo nhỏ và dài nằm một mình trên biển cả. Hòn đảo ấy dài chừng một dặm, bờ biển phía đảo cực kỳ hiểm trở như một hàm răng quỷ đang nhe ra cười đe dọa chàng, nhưng với Sở Vân thì dù hòn đảo kia có chứa đầy nguy cơ hiểm ác thì đối với chàng cũng là một mảnh đất thần tiên bởi vì nó có thể giúp cho chàng ta tạm thời bảo toàn tính mạng, mà tính mạng đối với chàng lúc này là cái quý giá nhất. Quái vật lúc này như một chiếc thuyền chở Sở Vân chậm chậm tiến về phía đảo, càng gần đến đảo thì nước chảy càng mạnh, sóng biển vỗ vào bờ đá tung lên những cột nước trắng xóa càng chứng tỏ vùng bờ đảo này thật là hiểm trở. Tiếng sóng biển vỗ vào bờ đá tạo nên những âm thanh ầm ầm dữ dội như tiếng vó ngựa của những đoàn kỵ binh xung trận. Sở Vân nhìn thấy cảnh tượng ấy, trong lòng cảm thấy lo lắng bởi vì với thực lực của chàng lúc này mà vượt qua được bờ đảo hiểm trở đó thì quả thật là một việc không dễ gì.

Nhưng còn con đường nào khác nếu như không muốn táng mệnh trong bụng cá thì chỉ có một con đường tiến lên đảo mà thôi. Xác cá đã tiến đến sát vùng bờ đảo hiểm trở ấy, mỗi đe dọa đối với tính mạng của Sở Vân càng lúc càng đến gần. Sở Vân nghiêng chặt hàm răng hai mắt trừng trừng, huy động toàn bộ sức lực có thể có lên năm đầu ngón tay bấu chặt vào xác quái ngư, đồng thời cố giữ vững thế ngồi ổn định trên thân cá. Những hòn đá bén nhọn như lưỡi dao ẩn hiện trong mặt nước cứ mỗi lần xác cá lướt qua đụng phải lại rạch lên thân xác quái ngư chảy ra từ những vết thương lập tức tan biến trong nước biển. Những cột nước, những con sóng trắng xóa đổ ập xuống thân hình của Sở Vân, nhưng chàng ta vẫn không dám lơ là, cố bám chặt xác cá trôi đúng phương hướng đã định. Cuộc chiến giữa sức người và biển cả diễn ra thật quyết liệt. Những cạnh đá nhọn hoặc lại càng xới lên da thịt của Sở Vân

Biết bao nhiêu vết thương nữa nhưng chàng ta vẫn nghiêng rằng chịu đựng cố lái xác quái ngư lách sát vào bờ đảo. Từng bước từng bước một, Sở Vân đã đưa xác cá tiến sát vào bờ đảo không đầy một trượng. Chàng đưa mắt nhìn về phía trước mà lòng không khỏi phấn chấn. Nhưng ngay khi ấy, xác quái ngư như động phải một vật gì, đẩy cao lên chừng nửa bước rồi ập xuống một xoáy nước sâu hoắm. Sở Vân biết

ngay, nếu như mà lọt vào nước xoáy ấy thì coi như tính mạng không còn nữa, vì vậy Sở Vân hít mạnh một hơi, hai tay bám chặt xác quái ngư, khi thân người chàng vừa lọt vào tâm xoáy thì chàng thét lên một tiếng, hai chân đạp mạnh vào lưng cá bắn người lên cao thoát khỏi sức hút của dòng nước xoáy...

Đúng vào lúc thân hình Sở Vân vừa bắn lên thì một con sóng to như quả núi cuộn cuộn ập tới cuốn lấy thân thể chàng ta đẩy hút lên cao. Sở Vân lợi dụng sức đẩy của con sóng tung người bắn lên bờ đá như một mũi tên.

“Hự” một tiếng, Sở Vân hoa cả mắt, chỉ kịp nhìn thấy thân mình lao ập vào một mỏm đá bắn ngược sang bên, đập xuống nền đá cứng như thép của bờ đảo thì chàng nghẹn thở, mắt tối sầm lại, hôn mê lúc thì.

OoO

Một cơn gió lạnh thổi qua, nằm trên bờ đá, Sở Vân rùng mình chợt tỉnh, mở bừng đôi mắt, vật đầu tiên đập vào mắt chàng ta đó là mặt trời vừa ló lên nơi góc biển đỏ ối như một hòn than. Ánh mặt trời từ từ nhuộm hồng đảo nhỏ, xua tan đi những giọt sương đêm lấp lánh trên bờ đá. Cảnh buổi sáng trên đảo thật là yên tĩnh, thanh thoát và hùng vĩ khiến cho Sở Vân càng cảm thấy sinh mệnh quý giá vô hạn. Sở Vân chống tay cố ngồi dậy, đảo mắt nhìn khắp thân mình thì chợt thấy tất cả những vết thương trên cơ thể đều đã lên da non, còn những vết thương mới bị đá vạch đêm qua thì lại rỉ ra mấy giọt huyết thanh màu tím. Chàng chợt hiểu tất cả đều là kết quả của việc chàng đã uống máu của quái ngư mà phát huy hiệu lực. Không những thế mà chàng còn dùng công lực phóng ra ngoài sức hút của xoáy nước, công lực ấy có được cũng nhờ vào tinh huyết của quái ngư.

Sở Vân vô cùng cảm động, chàng hướng lên trời cao tạ ân thưởng thiên đã rủ lòng từ bi ban cho chàng quá nhiều ơn huệ. Chàng cố gắng đứng lên đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện ra hòn đảo này thật nhỏ bé, ngoài mấy cái cây nhỏ bé mọc ở giữa đảo, còn lại là đá, núi đá, khe đá, bờ đá... Xen kẽ giữa đá chỉ có những bụi cỏ hoang dại. Cảnh vật trên đảo khô khan lạnh lẽo và Sở Vân là con người duy nhất có mặt nơi đây. Xung quanh đảo là biển cả mênh mông không một cánh buồm, không một con thuyền lai vãng trong phạm vi tầm nhìn của chàng.

Sở Vân cất những bước nặng nề, chầm chậm đi về phía trung tâm

đảo. Chàng chỉ nghe tiếng chân mình bước lào xào trên cát, chàng cảm thấy lòng buồn rười rượi, lo nghĩ nếu như cứ thế này kéo dài cuộc sống trên đảo thì lấy gì để ăn để uống đây. Chàng đi một lúc đến bờ đá đen ngòm, cảm thấy chân đã rã rời, liền ngồi xuống trước rìa đá ấy nghỉ ngơi. Quần áo chàng ta lâu ngày không thay, vừa rách nát vừa dầm ướt máu và nước biển, bốc lên một mùi khó ngửi, hơi ẩm và mùi vị khó ngửi ấy làm cho Sở Vân như không còn chịu nổi nữa. Chàng lợi dụng lúc này mặt trời đã lên cao, liền cởi áo quần ra phơi lên mặt đá cho khô. Sở Vân đứng dậy duỗi tay, duỗi chân, uốn lưng, uốn ngực dưới ánh nắng mặt trời ban mai, mặt nhìn lên đám mây ngũ sắc như một chú rồng xanh, bên cạnh là hai đoá hoa thật đẹp. Trên ngực chàng cũng có thích một con rồng năm chân, và cũng có hai đoá hoa ngũ sắc hai bên thân rồng và phía dưới là mặt biển cuộn cuộn sóng. Mỗi lúc chàng thở thì con rồng ấy như bay lộn lên đám mây ngũ sắc rất là sinh động. Con rồng đó Sở Vân thích để kỷ niệm sự phụ của mình là Vân Lý Thanh Long Tả Tiêu, lúc bình thường chàng không bao giờ để cho người khác nhìn thấy. Lúc này nhìn con rồng ẩn hiện trên ngực mình, chàng nghĩ đến người thấy coi mình như ruột thịt, hết lòng dạy bảo cho mình, nay đã quy tiên. Tay trái của chàng một cách vô thức đặt lên trên mặt đất chợt phát hiện một vật mà làm chàng không thể nào nghĩ đến được. Sở Vân vội vàng cúi xuống nhìn thấy nơi khe đá có một chiếc vòng sắt, có lẽ tồn tại nơi đây đã quá lâu nên đã rỉ sét gần như toàn bộ, màu sắc của nó cũng đã biến đổi. Phát hiện này làm cho Sở Vân vô cùng xúc động và hưng phấn, chàng hét to lên:

- Ai, ai... ai ở trên đảo này, tại hạ là Sở Vân, xin hãy xuất hiện cho gặp mặt.

Chàng nói rất to, tiếng chàng theo gió vang đi mọi nơi, chàng nhắc lại nhiều lần nhưng không một lời hồi đáp.

Sở Vân cảm thấy đau buồn, ngồi xuống hai bàn tay vò lên mái tóc rối bù, lẩm bẩm:

- Lẽ nào là những biến động lớn lao trong mấy này qua đã làm cho đầu óc ta mê muội đi sao? Chiếc vòng sắt này rõ ràng là đã rỉ từ lâu, người trang sức chiếc vòng sắt này có lẽ đã rời đảo từ lâu, vậy mà ta còn gào toáng lên, quả là xấu hổ, quả là buồn cười.

Chàng đưa mắt nhìn vòng quanh đảo, quan sát thật kỹ rồi như thất vọng, cất tiếng cười chua chát, cười mãi... cười mãi...

Nhân loại tuy có thiện ác, thế gian đâu có thị phi nhưng một con người không dễ dàng rời xa đồng loại để cô đơn sống mãi một đời, một con người có thể bị đau khổ dần vật và chán ghét con người, thậm chí có

người nói không thèm nhìn một người chỉ cần nhìn mặt ngựa nhưng không thể một người nào đó lại muốn tách khỏi nhân quần, dù rằng trong nhân quần có thù hận, có gian trá nhưng đồng thời lại có tình yêu, tình bạn và sự ấm áp của tình người.

Sở Vân buồn rầu chăm chú nhìn cái vòng sắt rỉ, bỗng mắt chàng ta vụt sáng, thì ra đã phát hiện dưới chiếc vòng ấy là một vật thể nối liền với nó. Thế là chàng đưa tay cầm chặt chiếc vòng sắt ấy, dùng sức kéo mạnh nhưng chiếc vòng sắt ấy không hề nhúc nhích như nó đã được gắn chặt vào nền đá vậy. Sở Vân ngạc nhiên dùng toàn bộ sức lực hét lên một tiếng kéo mạnh. Chiếc vòng ấy bị kéo lồi lên chừng hai tấc, dưới cái vòng ấy quả nhiên có một vật được xích liền với nó. Không còn nghi ngờ gì nữa, có thể mười năm hay trăm năm về trước, trên cái hoang đảo này đã có người sinh sống. Sở Vân phấn chấn đem toàn lực dồn vào đôi tay, nắm chặt chiếc vòng từ từ kéo lên. Trên trán chàng ta, mồ hôi nhỏ giọt, chàng hít một hơi chân khí, dùng toàn bộ sức lực kéo mạnh, nhưng qua một hồi cố sức, Sở Vân cảm thấy dù có cố hơn nữa thì cũng không thể nào kéo cái vật ấy lên được. Chàng ta thất vọng định bỏ cuộc thì bỗng nhiên một tiếng “Ầm” vang lên như sấm động, từ phía sau lưng ngay lúc ấy đá vỡ đất nứt bay tứ tung, khói bụi mịt mù. Sở Vân không nén nổi kinh ngạc, cúi đầu xuống nhìn, chàng lập tức ngã nhào xuống đất, lăn vòng qua bên. Vừa lúc đó hai tảng đá lớn cỡ bằng đầu người đã bay đến đúng vào vị trí chàng vừa đứng. Đợi cho mọi sự trở lại bình thường, Sở Vân vội vàng đứng dậy ngoái đầu nhìn lại. Vừa nhìn lại phía sau thì lập tức Sở Vân kinh ngạc đến bần thần cả người, đứng ngây ra tại chỗ.

Vietkiem.com